

Hansteds øjeblikkelige Forflyttelse; men man kunde sige sig selv, at Skibberupperne ikke vilde lade denne Udæskning ubesvaret. Efter nogles Paastand skulde Væver Hansen da ogsaa med sit sædvanlige skadefro Smil have ytret, at nu blev der ikke Fred i Sognet, før Provsten var jaget ud af Vejlbys Præstegaard, — og hvad Væveren smilende lovede, plejede han at holde.

Med en mismodig Hovedrysten gik Villing ind i sin Butik, hvor han efter Sædvane lod sit onde Lune gaa ud over Butiksdrengen, et magert og kælderblegt Københavnerbarn, der „ved Guds Styrelse“ — som han med sit Hang til højtidelige Talemaader udtrykte sig, og med hvilke Ord han sigtede til et Avertissement i Adresseavisen — fornylig var bleven betroet til hans Varetægt.

„Snyd Næsen, Dreng!“ raabte han til den lille Fyr, der som i Angst havde forputtet sig inde i Bodens mørkeste Krog, hvor han sad med en Spølkumme Kaffe i den ene Haand og en Fedtebrødsskive i den anden. „Sid ikke der med et helt Firskillingslys ned fra Næbet! . . . Og altid sidder du og mæsker dig, saa det er ligefrem uappetitligt at se paa. Ja, det er, som jeg har sagt dig — æde, det kan du til den store Ædemedaille; men veje et Pund Sukker af, saadan som det skal vejes, det lærer du aldrig i Evighed!“

Han blev afbrudt i sin Veltalenhed ved, at en Kunde traadte ind.

Lidt efter viste der sig en til, og i Løbet af de paafølgende Timer indtil Kirketid blev der et saa livligt Rykind af Byens Folk, at Butikken næsten uafbrudt stod fuldpakket. De fleste kom dog mere for at fordrive en ledig Time med Passiar end for at handle. Købmandens Bod var Mændenes sædvanlige Samlingssted, hvor man mindst een Gang om Dagen søgte hen for at spørge Sognenyt, hente Post og høre efter Dagspriserne.

Stemningen mellem de besøgende var denne Morgen ualmindelig trykket. Dog var det mindre Skibberuppernes nye Fredsforstyrrelser end Foraarets vedholdende og særlig for alle højtliggende Jorder skæbnesvangre Tørke, der i disse Dage bevirkede Vejlbøbøndernes bitre Modfaldenhed. I flere Uger var der